

граждане, да ли има да съществува сега нѣкой знакъ върху гробоветъ имъ, които, миналата година, ний, нарочно ходихме да обиколимъ.

Тѣлото на подпоручика Тодорова, се намѣрило мѣжду другитѣ наши убити, въ сърбскитѣ лежаменти и положението въ което мнозина го видѣли, е било слѣдующето: Въ разни мѣста се забѣлѣзвали шестъ по-главни рани, отъ които, най-смъртоноснитѣ трѣба да се били само двѣ — отъ куршумъ, въ коремътъ и гърдитѣ; другитѣ били отъ остро оръжие — вѣроятно тесащи, при туй билъ сѣченъ и отзадъ по вратътъ, но лицето му останало чисто, като поразително си съхранило, свойствената енергичность и спокойствие.

На 18-й Ноемврий, въ 4 часа слѣдъ обѣдъ, се извършило погребението на подпоручика Тодорова, съ най-голѣмо тържество, на което още повече спомогнало заключеното примирие. Гроба му билъ приготовенъ въ дворътъ на черквата „Св. Димитръ“ и опяванието извършилъ пакъ покойниятъ дѣдо Антимъ. Видинскитѣ младежи се распорѣдили по този случай да доведатъ фотографинъ, който доста сполучливо снелъ погребалната процесия.

Така свършилъ днитѣ си подпоручикъ Тодоровъ, единствена жертва отъ офицеритѣ на Видинский гарнизонъ. Загинъ той, въ най-цвѣтущата си младость, безъ да може да се порадва, на придобитото съ такъвъ трудъ положение. Отечеството изгуби въ неговото